

ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา

ปัญหาในการวิจัยครั้งนี้ เป็นปัญหาเกี่ยวกับผลของความถี่ของคำใหม่ในข้อความและประเภทประโยคแวดล้อม ที่มีต่อการเรียนอ่านคำใหม่ ของนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง และมีความพร้อมทางภาษาต่างกัน

การศึกษาเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะการศึกษาในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับที่รัฐจะต้องจัดให้แก่คนทั้งประเทศ รัฐจึงต้องจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาให้เจริญก้าวหน้าและมีประสิทธิภาพ เพราะการศึกษาในระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐานให้คงสภาพอ่านออกเขียนได้ตามโครงสร้างหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จัดภาษาไทยและคณิตศาสตร์ไว้ในกลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ และให้ความสำคัญต่อกลุ่มทักษะนี้อย่างมากตลอดระยะเวลาที่เด็กเรียน 6 ปี ใช้เวลาเรียนกลุ่มทักษะมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 36.67 ของเวลาเรียนทั้งหมด (กรมวิชาการ 2525 : 39) และสำหรับแต่ละระดับได้กำหนดอัตราเวลาเรียนของกลุ่มทักษะไว้คือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ประมาณร้อยละ 50 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ประมาณร้อยละ 35 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ประมาณร้อยละ 25 ของเวลาเรียนทั้งหมด (สนธิ สัตโยภาส, 2526 : 3) และโดยเฉพาะภาษาไทย ซึ่งใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ได้รับความคิด ความเข้าใจของผู้อื่น ได้แก่ การฟัง การอ่าน และถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดของตนไปสู่ผู้อื่น ให้เข้าใจตรงกัน ได้แก่ การพูด การเขียน นอกจากนี้การเข้าใจภาษาไทยได้ดีทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนนี้ จะเป็นพื้นฐานช่วยเสริมความคิด วิจารณญาณ และเป็นเครื่องมือส่งเสริมให้สามารถเล่าเรียนวิทยาการต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จอีกด้วย ดังที่หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ในการสอนภาษาไทยว่า ให้มีพัฒนาการทางภาษาในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน หมายถึงครูจะต้องเสนอ

คำศัพท์พื้นฐานให้เหมาะสมกับวัยและระดับชั้นการเรียนรู้ของเด็ก เพื่อให้เด็กได้นำไปใช้ในการถ่ายทอดเกี่ยวกับการพูด การเขียน พร้อมทั้งใช้ทำความเข้าใจในการฟังและการอ่านด้วย (สนธิ สัตโยภาส, 2526 : 4) จะเห็นได้ว่า การเรียนการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา มีความสำคัญมาก ผู้สอนควรคำนึงถึงผู้เรียนมุ่งเน้นให้ความสำคัญต่อการฝึกทักษะทั้ง 4 เพื่อเป็นการปูพื้นฐานทางภาษาให้นักเรียนสามารถใช้ทักษะทางภาษาไทยทั้ง 4 ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ด้วยเหตุที่ประชากรในเขตการศึกษา 2 ประกอบด้วย บัณฑิตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล ประมาณร้อยละ 80 นับถือศาสนาอิสลาม และพูดภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวันร้อยละ 70 (เขตการศึกษา 2, 2528 : 61) จึงมีนักเรียนส่วนหนึ่งใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง และใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพราะเมื่อเข้ามาอยู่ในโรงเรียนซึ่งมีการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาไทยกลาง นักเรียนเหล่านี้จึงต้องพูดและใช้ภาษาไทยที่โรงเรียน ทำให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอนภาษา ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างก็พยายามที่จะแก้ไขปัญหานี้ด้วยวิธีการต่าง ๆ และตระหนักถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่อไปว่า ถ้าหากนักเรียนได้รับการปูพื้นฐานทางภาษาไม่ดี ก็จะกลายเป็นปัญหาที่สะสมอยู่ในตัวเด็ก ทำให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาไทย และส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่สูงขึ้นต่อไป และนอกจากนี้จากการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์และวิชาวิทยาศาสตร์ ด้วย เพราะทั้งสองวิชานี้ต้องอาศัยทักษะทางภาษาอย่างหนึ่งคือ การอ่าน เป็นแนวทางในการศึกษาด้วย (กรมสามัญศึกษา, 2511 : 29-36; มาลินี นิมเสมอ, 2518 : 55) และจากรายงานผลการประเมินความก้าวหน้า คุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับประเทศ ปีการศึกษา 2528 ในกลุ่มทักษะภาษาไทย ผลการจัดลำดับที่เขตการศึกษาเมื่อเปรียบเทียบทั้ง 13 เขตการศึกษา ปรากฏว่า เขตการศึกษา 2 อยู่ในลำดับที่ 13 คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 49.86 และเมื่อพิจารณาในระดับจังหวัดปรากฏว่า จังหวัดยะลา ซึ่งอยู่ในเขตการศึกษา 2 อยู่ในลำดับที่ 73 คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 47.09 ในปีการศึกษา 2529 รายงานผลการประเมินแสดงให้เห็นว่า เขตการศึกษา 2 ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 50.96 มีความก้าวหน้าจากปีการศึกษา 2528 ร้อยละ 1.10 ส่วนในระดับจังหวัด จังหวัดยะลามีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 47.92 เมื่อเปรียบเทียบ

ระหว่างปีการศึกษา 2528-2529 แล้ว ปรากฏว่าจังหวัดยะลา มีระดับพัฒนาการของกลุ่มทักษะ-
 ภาษาไทยในระดับคงที่ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2530 : 41/1)
 สำหรับการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับจังหวัด จังหวัดยะลาได้ทำการ
 ประเมินต่อเนื่องจากปีการศึกษา 2527-2529 จากผลการประเมินปีการศึกษา 2530 เมื่อ
 เปรียบเทียบกับผลการประเมินปีการศึกษา 2529 ปรากฏว่า ความก้าวหน้าของกลุ่มประสบการณ์
 กลุ่มทักษะภาษาไทยได้ค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละของความก้าวหน้ามากที่สุดคือ ร้อยละ 3.04
 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มทักษะภาษาไทยมีพัฒนาการความก้าวหน้าเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับที่น่าพอใจ แต่
 เมื่อคำนึงถึงความสำคัญของภาษาไทยซึ่งใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ทั้งหมดแล้ว ก็จัดว่าอยู่
 ในระดับที่ต้องปรับปรุงต่อไป (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดยะลา, 2531 : 1,63)
 เขตการศึกษา 2 (2528 : 64) ได้สรุปถึงสาเหตุสำคัญประการหนึ่งในการเรียนการสอน
 ภาษาไทยคือ พื้นฐานทางภาษาไทยไม่ดีพอ วิธีการสอนไม่เหมาะสม จึงทำให้นักเรียนพูดอ่าน
 ภาษาไทยไม่ได้ มีปัญหาในการอ่าน การเขียนข้อสอบ และการสื่อความหมายชัดเจน จึงมีผลสืบ
 เนื่องต่อไปไม่หยุดยั้ง สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดยะลาได้มีนโยบายในการเร่งรัดพัฒนา
 ด้านการสอนภาษาไทย โดยจัดทำเครื่องมือวัดทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
 ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 เพื่อให้ครูผู้สอนได้วัดผลทักษะทั้ง 4 อย่างสม่ำเสมอ และนำผล
 จากการวัดแต่ละครั้งไปแก้ไขหรือซ่อมเสริมนักเรียนเป็นรายคน ทำให้นักเรียนแต่ละคนได้ทราบ
 ผลการเรียนภาษาไทยแต่ละทักษะของตน จะได้มีความกระตือรือร้นและพัฒนาตนเอง ตลอดจน
 เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาไทยที่จะนำไปใช้ในวิถีประจำวัน อันจะทำให้ผลสัมฤทธิ์วิชา
 ภาษาไทยของนักเรียนสูงขึ้น ฉะนั้นด้วยเหตุที่กลุ่มทักษะภาษาไทยยังต้องมีการเร่งรัดพัฒนาการ
 เรียนการสอนเพื่อให้ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่น่าพอใจยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องหาแนวทาง
 ช่วยเหลือเพื่อแก้ไขปัญหานี้ต่อไป

จากการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษา
 ที่หนึ่ง กับนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง ปรากฏผลว่า นักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่น
 เป็นภาษาที่หนึ่งใช้จำนวนครั้งการเรียนและเวลาเรียนที่มากกว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษา

ที่หนึ่ง (อัมพร นิสัยจริยคุณ, 2529 : ข, มาเรียม นิลพันธ์, 2530 : ข, รัน มีสุข, 2530 : ข) จะเห็นได้ว่า นักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง ยังต้องการเทคนิควิธีการสอนที่เหมาะสม เพื่อช่วยให้สามารถเรียนรู้การใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2520 : 84) เสนอว่า สำหรับภูมิภาคที่นักเรียนพูดภาษาถิ่นที่มีใช้ภาษาไทยกลาง ควรมีการศึกษาในรูปแบบของการวิจัย ทดลองเกี่ยวกับอุปกรณ์ และเทคนิควิธีการสอนที่ควบคู่กันไป เช่นเดียวกับที่นักการศึกษาหลายคนพบว่า การสอนภาษาไทยให้แก่เด็กที่พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย น่าจะใช้วิธีการที่แตกต่างไปจากการสอนภาษาไทยให้แก่เด็กที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ (ศูนย์พัฒนาหลักสูตร, มปป : 7) เพื่อฝึกทักษะทางภาษาให้เด็กเกิดการเรียนรู้ สามารถพูดและใช้ภาษาไทยได้ดี และเพื่อให้บรรลุตามจุดประสงค์ของการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาหาแนวทางที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่เด็กเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่น

สภาพการจัดการเรียนการสอนหรือการพัฒนาการสอนในระดับประถมศึกษา สิ่งหนึ่งที่จะขาดไม่ได้ก็คือ การสอนอ่าน เรื่องของการสอนอ่านเป็นกิจกรรมหลักที่สำคัญต่อการพัฒนาการเรียนการสอน การอ่านเป็นทักษะในการรับรู้ทางภาษา และถือว่าเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ช่วยให้ได้เพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ การอ่านช่วยทำให้รู้เรื่องราวต่าง ๆ ทั้งในอดีตและปัจจุบัน มีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต การอ่านทำให้ผู้อ่านเกิดปัญญา มีความรู้กว้างขวาง เข้าใจตนเอง มีทัศนคติอันถูกต้อง สามารถวินิจฉัยความถูกผิดของเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสบการณ์จากการอ่านทำให้เข้าใจสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว เมื่อประสบปัญหาสามารถนำมาแก้ไขเหตุการณ์เหล่านั้นได้ ทั้งยังเป็นการแสวงหาความเพลิดเพลินผ่อนคลายอารมณ์เครียด ความวิตกกังวล และเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์อีกด้วย ในด้านการศึกษา การอ่านนับว่าเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง เพราะการเรียนของนักเรียนในวันหนึ่ง ๆ ไม่ว่าวิชาใดจำเป็นต้องอาศัยการอ่านเป็นพื้นฐานทั้งสิ้น ดังที่ เสงี่ยม เตชเสนสกุล (2521 : 1) ศึกษาอัตราเวลาเรียนทักษะต่าง ๆ ในห้องเรียน ปรากฏว่าทักษะการอ่านใช้เวลามากที่สุด คือ ร้อยละ 36 และแม้เมื่อคนเราจบการศึกษาออกไปจากโรงเรียนแล้วก็ยังต้องอาศัยการอ่าน

เพื่อหาความรู้เพิ่มเติม ตลอดจนให้ความเพลิดเพลินในยามว่าง (สมศักดิ์ บุญสาธิต, 2520 : 3) เกี่ยวกับการอ่าน ทศนิยม ศุภเมธี (2527 : 88) ให้นิยามว่า การอ่านเป็นการแปลสัญลักษณ์ที่เขียนหรือพิมพ์ให้มีความหมายออกมา ซึ่งสัญลักษณ์ในภาษาไทยคือ คำ หรือ ข้อความ สอดคล้องกับ โภชัย สาริกบุตร (2521 : 6) กล่าวว่า การอ่านเป็นการแปลความหมายจากตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำ ความคิด และมิได้เป็นพฤติกรรมอันเนื่องมาจากพันธุกรรม คือสามารถสร้างขึ้นให้ภายหลังโดยการเรียนรู้ สำหรับ ฟรายส์ (Fries, 1963 : 131) นิยามการอ่านว่า การอ่านเป็นการตอบสนองต่อสัญลักษณ์ของภาษาที่เป็นตัวแทนของภาษาพูด นั่นคือ พดกษะวัน (2522 : 81) กล่าวถึงพฤติกรรมกรอ่านว่า ประกอบด้วยความสามารถอย่างหนึ่งคือ ความสามารถในการจำ ซึ่งในที่นี้หมายถึง การจำรูปคำ จำสัญลักษณ์ได้ว่าออกเสียงอย่างไร การจำรูปคำมีความจำเป็นในการอ่าน เพราะผู้อ่านจะใช้การกวาดสายตาและระลึกคำ เปล่งเสียงออกมาตามที่ระลึก การจำรูปคำจึงช่วยให้อ่านได้เร็วและอ่านได้ดี ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์ (2521 : 50) กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นกิจหลักที่สำคัญที่สุดในการจัดการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา เช่นเดียวกับ เฟิร์ท และคิมป์สตัน (Firth and Kimpston, 1973 : 363) ให้ความเห็นว่าการอ่านเป็นตัวเชื่อมโยงไปสู่การเรียนรู้ในกระบวนวิชาทั้งหลายที่กำหนดไว้ในหลักสูตรอีกด้วย และในการจัดการสอนของครูนั้น ครูจะจัดการสอนอ่านไว้เป็นความสำคัญอันดับแรก ดังเช่นที่ สเตรง (Strang, 1940 : 11) กล่าวว่า กิจกรรมร้อยละ 80-90 ทางการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาคือ การอ่าน การศึกษาเกี่ยวกับการอ่านได้มีผู้ค้นคว้าวิจัยและให้แนวคิดไว้ดังนี้ ทอมสัน (Thomson, 1963 : 268) อ้างอิงมาจาก รีน มีสซุช, 2529 : 2) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการอ่านและกล่าวถึงประโยชน์ไว้ว่า เด็กที่มีความสำเร็จด้านการอ่านในระยะสั้นจะเรียนรู้คำใหม่ในระยะหลังได้เร็วและจะมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านตามเกณฑ์ที่สูง บอนและ ไคค์สตรา (Bond and Dykstra, 1967 : 10) ได้ศึกษาการอ่านกับเด็กเกรด 1 โดยสรุปความสำคัญจากผลการศึกษาของการอ่านว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการอ่านและทางการเรียนภาษานั้น มีแนวโน้มจะเรียนวิชาอื่นได้ดีด้วย เพราะภาษาเป็นเครื่องมือขั้นต้นในการเข้าใจวิชาอื่น และ เดอร์กิน (Durkin, 1970 : 4) ได้กล่าวถึงประโยชน์การสอนอ่านว่า การสอนให้

เด็กมีทักษะในการอ่านคำแต่ยังไม่เริ่มเรียนจะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเรียนวิชาต่าง ๆ ในระยะหลังสูงขึ้น เพราะนอกจากจะเป็นการฝึกทักษะการออกเสียงถูกต้องตั้งแต่เริ่มเรียนแล้ว เด็กยังได้คุ้นเคยกับคำและความหมายของคำ ทำให้การใช้คำสื่อความหมายได้ดีขึ้นด้วย ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการอ่านมีความสำคัญและเป็นสิ่งจำเป็นซึ่งให้ประโยชน์แก่ผู้อ่านและทุกโอกาส ทั้งในด้าน การศึกษาหาความรู้ การประกอบอาชีพ และการพักผ่อนหย่อนใจ การอ่านจะช่วยส่งเสริมความรู้ ความคิดของคนเราให้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น การฝึกทักษะการอ่านให้กับเด็กวัยเริ่มเรียนจะทำให้มีผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนภาษาสูง และเป็นพื้นฐานที่ดีในการเรียนวิชาอื่น ๆ ด้วย

การพัฒนาทักษะการอ่านมักจะเริ่มต้นและพัฒนาไปในระบบโรงเรียนเป็นส่วนใหญ่ ใน การเรียนอ่านแรก ๆ ก็เป็นการอ่านเพื่อให้อ่านออกมากกว่าจะเป็นการอ่านเป็น หรืออ่านเพื่อ ความรู้ความเข้าใจ (ถนอมวงศ์ ล้ายอคมรรคผล, 2529 : 173) สำหรับการสอนอ่านในชั้น ประถมศึกษา ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์ (2514 : 37) กล่าวว่า เป็นวิธีการจัดประสบการณ์เพื่อฝึกให้ เด็กเกิดทักษะในการอ่าน บันลือ พุกกะวัน (2522 : 118) เสนอแนะว่าสำหรับการสอนอ่าน มีหลายวิธี เช่น วิธีสะกดตัวอักษร วิธีสอนอ่านเป็นคำแล้วแยกออกเป็นเสียง วิธีสอนเป็นประโยค เป็นเรื่อง ซึ่งในแต่ละวิธีมีข้อดีข้อเสียต่างกันไม่สามารถใช้กับเด็กทุกคนได้ ซึ่ง เกรย์ (Gray, 1963 : 306) กล่าวถึงวิธีการสอนอ่านเป็นคำว่า การสอนโดยวิธีนี้นักเรียนไม่จำเป็นต้องเรียน พยัญชนะทั้งรูปและเสียง เพียงแต่เห็นคำฝึกอ่านซ้ำ ๆ กันหลาย ๆ ครั้ง ในไม่ช้าก็จะจำและ สามารถอ่านคำนั้นได้ ในขณะที่อ่านคำ ครูให้นักเรียนสังเกตรายละเอียดของคำไปด้วย เช่น ส่วนของคำ ตัวอักษรที่ปรากฏและเสียงของคำนั้น ๆ ส่วนเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนได้จดจำคำ และออกเสียงคำใหม่ได้ด้วยตนเองอย่างถูกต้อง สอดคล้องกับที่ ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์ (2514 : 40) อ้างอิงมาจาก บันลือ พุกกะวัน, 2522 : 83) กล่าวถึงการสอนอ่านว่า ควรเสนอคำ ฝึกอ่านซ้ำ ๆ กันอย่างน้อยให้มีความถี่สูง 6 ครั้งขึ้นไป เพื่อให้เด็กนักเรียนได้จดจำและอ่านคำได้ ถูกต้องเร็วขึ้น การฝึกทักษะทางภาษาในด้านการอ่าน หากได้รับการเอาใจใส่ในการที่จะช่วย ฝึกทักษะโดยครูผู้สอน เริ่มนับตั้งแต่ชั้นแรกเรียน จะเป็นแนวทางหนึ่งในการปูพื้นฐานทางภาษา ให้นักเรียนเป็นฐานที่มั่นคงในการเรียนรู้ชั้นอื่นต่อไป

ตัวแปรที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ถ้อยคำอันเป็นคุณลักษณะของสื่อทางภาษามีหลายตัวแปร เช่น จินตภาพ ความคุ้นเคย ความคล้ายคลึง ความถี่ และความหมายของคำ (สุนทรีย์ เนียมรุ่งเรือง, 2527 : 5) อันเดอร์วูด (Underwood, 1969 : 559-573) อธิบายว่า คุณลักษณะของความถี่คือสิ่งใด ๆ ก็ตาม ถ้าได้ดูบ่อยครั้งหรือเรียนบ่อยครั้งย่อมจำได้ดีกว่าสิ่งที่ได้ดูหรือได้เรียนเพียงครั้งเดียว คุณลักษณะของความถี่นี้เป็นตัวแทนของข้อมูลของสิ่งเร้า และจะช่วยแยกสิ่งที่จะจำออกจากสิ่งอื่น ๆ จะช่วยให้ระลึกสิ่งที่จะจำไว้ได้ คำที่มีการปรากฏในระดับความถี่สูง สามารถจำหรือระลึกได้ง่ายกว่าคำที่มีการปรากฏในระดับความถี่ต่ำ (Wickelgren, 1977 : 257) ส่วน สมหวัง อ่อนนาวา (2510 : 10) อ้างอิงมาจาก สำราญ คุรุครรชิต, 2519 : 12) กล่าวว่า คำควรมีความถี่ของการปรากฏซ้ำประมาณ 20 ครั้งในหนึ่งเรื่องที่นักเรียนอ่านและการปรากฏซ้ำอย่าให้ห่างหรือไกลเกินไปจากการปรากฏครั้งก่อน การที่นักเรียนจำคำ จำรูปคำการออกเสียงได้ จะส่งผลต่อการอ่านด้วย จากการวิจัยของ ปรียา พิณสุพันธ์ (2516 : 27) ได้ศึกษาความรู้ด้านคำศัพท์ของนักศึกษาปี 2 วิทยาลัย วิชาการศึกษาประสานมิตร พบว่า นักศึกษามีความรู้และจำคำศัพท์ที่มีความถี่สูงได้มากกว่าคำศัพท์ที่มีความถี่ต่ำ เช่นเดียวกับ จูรี ทองเวส (2517 : 30-31) ศึกษาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ พบว่า นักเรียนมีความรู้และจำคำศัพท์ที่มีความถี่สูงได้มากกว่าคำศัพท์ที่มีความถี่ต่ำ และจากการศึกษาของ ฮิลลี และดรูว์นาวสกี (Healy and Drewnowski, 1983 : 413-426) พบว่า ในการเรียนอ่านคำที่มีความถี่สูงหรือคำที่ผู้เรียนคุ้นเคยที่อยู่แล้ว จะช่วยให้ผู้เรียนสังเกตข้อผิดพลาดได้ง่ายและเรียนรู้ได้เร็ว

ในการสอนอ่านคำ มีผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษากล่าวว่า ควรสอนคำประกอบเนื้อหา (Context) ไม่ควรสอนคำโดด ๆ และที่สำคัญควรมีโครงสร้างการสอนที่ดี เนื้อหาที่จะนำมาสอนต้องเหมาะสม และมีวิธีการสอนที่ดีด้วย (สำราญ คุรุครรชิต, 2519 : 15) ส่วน แมทลิน (Matlin, 1983 : 25-26) เน้นว่า คนเรารับรู้ส่วนใหญ่ก่อนส่วนย่อย คือรับรู้ประโยคได้ดีกว่าการรับรู้เป็นคำ ๆ เนื่องจากประโยคมีความหมายทำให้รับรู้ได้ง่าย ดังนั้น ประโยคหรือคำแวดล้อมจะส่งผลต่อการเรียนรู้ได้ดี บอนด์ และวากเนอร์ (Bond and

Wagner, 1955 : 11) กล่าวว่า การอ่านจะสมบูรณ์ขึ้นเมื่อผู้อ่านเรียนรู้คำมากขึ้น การสอนอ่านเป็นคำจึงเป็นการสอนที่ยึดหลักตามแนวคิดของกลุ่มเกสตัลท์ (Gestalt) ซึ่งกล่าวว่า ประสพการณ์ทั้งหมดคือส่วนรวมของพฤติกรรมย่อย เช่น เมื่อนักเรียนเห็นบ้านก็จะนึกถึงส่วนรวมทั้งหมดของบ้าน จะไม่ได้มองเห็นเฉพาะแต่ละส่วนของบ้าน เช่น หลังคา หรือฝาผนัง เช่นเดียวกับการอ่านคำ นักเรียนจะมองเห็นคำทั้งคำ และจะมีปฏิกิริยาต่อคำทั้งคำมากกว่าจะนึกถึงส่วนย่อยของคำนั้น การทำให้เด็กเห็นความสัมพันธ์ของคำ เข้าใจความเกี่ยวข้อง สามารถถ่ายภาพจดจำคำ ๆ นั้นได้ เมื่อต้องการจะใช้หรือแสดงออกมาก็จะระลึกภาพนั้นออกมา

องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียนซึ่งมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ทางภาษาอย่างหนึ่งของมนุษย์คือ ความพร้อม ริลลี และเลวิส (Reilly and Levis, 1983 : 33) กล่าวว่า ความพร้อมหมายถึงส่วนรวมทั้งหมดของบุคคลในเรื่องพัฒนาการ ประสพการณ์ แรงจูงใจ ความสามารถ และความสนใจที่จะเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่ง จากทฤษฎีการเรียนรู้ของทอร์นไคค์ (Thorndike) ได้อธิบายถึงกฎแห่งความพร้อมซึ่งเป็นกฎหนึ่งในการเรียนรู้ว่า เมื่ออินทรีย์มีความพร้อมที่จะกระทำ (เรียนรู้) ถ้าได้มีโอกาสลงมือกระทำก็จะทำให้เกิดความพอใจ แต่ถ้าไม่มีโอกาสกระทำก็จะเกิดความเบื่อหน่าย หรืออินทรีย์ที่ยังขาดความพร้อม ถ้าถูกบังคับให้กระทำก็จะได้ผลน้อย (ชูชีพ อ่อนโคกสูง, 2522 : 73) เบอร์ตัน และบาร์ค (Burton and Barks, 1956 : 109) ได้สนับสนุนเรื่องความพร้อมว่า เป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนมาก และยังเป็นตัวกำหนดว่า เด็กจะประสบผลสำเร็จในการเรียนมากน้อยเพียงใด เบอร์โท และเบเคอร์ (Burto and Baker n.d. อ้างอิงมาจาก จิตต์ไส ผดุงรัตน์, 2509 : 1) กล่าวว่า ความพร้อมมีความสำคัญต่อการเรียนมากโดยเฉพาะในชั้นประถมศึกษา เพราะถ้าเด็กมีพื้นฐานดีมาก่อนเข้าโรงเรียนแล้วเด็กก็พร้อมที่จะเรียน เด็กบางคนมีพื้นฐานที่ไม่ดีอาจไม่พร้อมที่จะเรียน และการ์คเนอร์ (Gardner, 1948 : 22 อ้างอิงมาจาก พวงน้อย ศรีตลานนท์, 2515 : 4) ทำการศึกษาพบว่าเด็กที่ยังไม่มีความพร้อมที่จะอ่าน ถ้าครูยังไม่เริ่มสอนอ่านทันทีที่เด็กเข้าเรียนตั้งแต่แรก แต่เตรียมตัวเด็กให้มีความพร้อมเสียก่อนจึงเริ่มสอน จะทำให้เด็กมีความสามารถในการอ่าน และมีความเข้าใจดีกว่าเด็กที่ยังไม่พร้อมที่จะเรียน แต่ครูรีบสอนอ่านทันทีที่เด็กเข้าเรียน

จากการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของตัวแปรดังกล่าวที่มีต่อการเรียนรู้และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเหล่านี้ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาและเปรียบเทียบผลของความถี่ของคำและประเภทของประโยคแวดล้อม ที่มีต่อการอ่านคำใหม่ของนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง ซึ่งมีความพร้อมทางภาษาต่างกันและตัวแปรตามคือ การอ่านคำที่ถูกต้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความถี่ของคำ

ในการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความจำพบว่า ถ้ามีการเสนอสิ่งเร้าซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง จะทำให้การเรียนรู้เร็วกว่าเมื่อมีการเสนอสิ่งเร้าเพียงครั้งเดียว ดังรายงานการศึกษาของ อันเดอร์วูด (Underwood, 1969 : 606) ทำการทดลองพบว่า ยิ่งมีการเสนอสิ่งเร้าซ้ำมากขึ้น ความน่าจะเป็นในการระลึกได้จะมีมากขึ้นกว่าการเสนอสิ่งเร้าเพียงครั้งเดียว ทานองเดียวกัน คีล (Keele, 1969 : 248) ได้ทำการทดลองพบว่า เมื่อมีการเสนอสิ่งเร้าซ้ำ 2 ครั้ง จะเรียนรู้ได้เร็วกว่าเมื่อมีการเสนอสิ่งเร้าเพียงครั้งเดียว โดยดูจากเวลาที่ใช้ในการระลึก

โร (Rao, 1983 : 73-81) ศึกษาผลของความถี่ของคำต่อการประมาณความถี่ที่ปรากฏ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 72 คน จากมหาวิทยาลัยโมนาช เข้ารับการทดลองเป็นกลุ่ม ๆ ละ 6-9 คน คำที่ใช้ในการทดลองคัดเลือกคำที่มีความถี่สูง 16 คำ และคำที่มีความถี่ต่ำ 16 คำ ซึ่งมีค่าจินตภาพ 4.19 และ 4.34 ตามลำดับ เสนอให้ผู้รับการทดลองดูโดยแบ่งการปรากฏของคำแต่ละประเภทเป็น 4 ระดับ คือ 0, 1, 3 และ 5 ครั้ง ในรายการหนึ่งมีคำทั้งหมด 98 คำ ซึ่งมีคำเป้าหมายปรากฏตามระดับความถี่อยู่ด้วย ทำการทดสอบโดยให้ผู้รับการทดลองบอกว่า คำเป้าหมายแต่ละคำมีจำนวนการปรากฏกี่ครั้ง สำหรับคำที่ปรากฏในระดับ 0 ครั้ง หมายความว่า ในรอบการเสนอรายการคำจะไม่มีคำเป้าหมายนี้ แต่ในรอบสอบจะปรากฏคำเป้าหมายนี้ ผลการทดลองปรากฏว่าคำที่มีความถี่สูงแต่ไม่ได้ปรากฏในรอบการ

เสนอคำ ผู้รับการทดลองสามารถจำได้ดี โดยประมาณความถี่ในการปรากฏได้ดีกว่าคำที่มีความถี่ต่ำ ส่วนคำที่มีความถี่ต่ำที่ปรากฏในรอบการเสนอรายการคำ 5 ครั้ง ผู้รับการทดลองสามารถจำได้โดยประมาณความถี่ที่ปรากฏได้ดีกว่าคำที่มีความถี่สูง จากผลการทดลองจะเห็นได้ว่า จำนวนครั้งที่ปรากฏจะช่วยทำให้สามารถจำคำได้มากขึ้น

ด็อบส์ ฟรีแมน และลอยด์ (Dobbs, Friedman and Lloyd, 1985 : 81-92) ศึกษาถึงช่วงเวลาการตัดสินใจต่อคำที่มีความถี่สูงและคำที่มีความถี่ต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยอัลเบอร์ตา จำนวน 12 คน ทำการทดลองโดยเสนอคำที่มีความถี่สูง 36 คำ คำที่มีความถี่ต่ำ 36 คำ และคำไร้ความหมาย 72 คำ ซึ่งแต่ละคำมีจำนวนตัวอักษรเท่ากัน และบันทึกช่วงเวลาการตัดสินใจในระหว่างการทดสอบว่า คำที่เห็นเป็นคำที่มีความหมายหรือคำไร้ความหมาย เช่น เสนอคำที่มีความถี่สูงและมีความหมายว่า Boy ให้ผู้รับการทดลองดูแล้วจับเวลาดูว่าผู้รับการทดลองใช้เวลาเท่าใดในการตัดสินใจตอบสนองต่อคำที่เสนอให้ดู ผลการทดลองปรากฏว่า คำที่มีความถี่สูงและมีความหมาย ใช้เวลาในการตัดสินใจเร็วกว่าคำที่มีความหมายแต่มีความถี่ต่ำและคำที่ไร้ความหมาย

จากผลการวิจัยดังที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า คำที่มีความหมายและมีความถี่สูง เรียนรู้ได้ดีกว่าคำที่มีความหมายแต่มีความถี่ต่ำและคำไร้ความหมาย และการปรากฏซ้ำในการเสนอสิ่งเร้าที่เพิ่มมากขึ้นจะช่วยในการเรียนรู้ได้ดีขึ้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับประโยคแวดล้อม

การสื่อสารกันในภาษา นอกจากอาศัยเสียงเป็นสื่อแล้วจำเป็นต้องอาศัยข้อความแวดล้อมประกอบด้วยเพื่อช่วยให้เกิดความหมาย ช่วยให้จำรูปคำได้เร็วขึ้น ประสิทธิ์ ภาพยกลอน (2523 : 6) กล่าวว่า ข้อความแวดล้อมช่วยให้สื่อสารได้เข้าใจ ถ้าไม่มีข้อความแวดล้อมอาจจะเข้าใจความหมายไม่ชัดเจนหรือไม่ได้รับความโดยตลอด ถ้ามีข้อความแวดล้อมช่วยจะทำให้เข้าใจความหมายได้ชัดเจนขึ้น ซึ่ง ไสว เลี่ยมแก้ว (2528 : 86) กล่าวถึงการใช้ประโยคเข้ารหัสในความจำระยะยาว (LTM) เช่น ถ้าเสนอคำคู่ BOY-DOOR ให้บุคคลเรียน บุคคลก็อาจจะเข้ารหัสเป็นประโยคได้ว่า The Boy is Closing the Door ส่วน โจแอนและมาร์ธา

(Joanne and Martha, 1976 : 26) กล่าวว่า การเรียนรู้คำโดยใช้คำแวดล้อมเข้าช่วย คำที่ยังไม่รู้จัก ทำให้ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียง และ/หรือได้ความหมายคำนั้นได้เร็วขึ้น

เคลมท์ และแอนเดอร์สัน (Klemt and Anderson, 1973 : 25) ศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรู้คำคู่-คำนาม โดยใช้ประโยคแวดล้อมที่มีความละเอียดชัดเจน กับ ประโยคแวดล้อมที่ไม่ละเอียดชัดเจน คำที่ใช้ในการทดลองเป็นคำที่มีความถี่ในการเป็นตัวเร้า และตัวตอบสนองสูงและต่ำจำนวน 80 คำ โดยการสุ่มจับคู่คำที่เป็นตัวเร้าและตัวตอบสนองที่มีความถี่สูง 10 คู่ คำที่เป็นตัวเร้าและตัวตอบสนองที่มีความถี่ต่ำ 10 คู่ คำที่เป็นตัวเร้าที่มีความถี่สูงและคำที่เป็นตัวตอบสนองที่มีความถี่ต่ำ 10 คู่ และคำที่เป็นตัวเร้าที่มีความถี่ต่ำ และคำที่เป็นตัวตอบสนองที่มีความถี่สูง 10 คู่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 40 คน ในการทดลอง ผู้วิจัยนำคำเป้าหมายทั้งหมดมาแต่งประโยค โดยให้คำที่เป็นตัวเร้าเป็นประธานของประโยค คำที่เป็นตัวตอบสนองเป็นกรรมของประโยค โดยเสนอให้ผู้รับการทดลองดูเป็นรายบุคคลประโยคละ 4 วินาที และให้ผู้รับการทดลองตอบปากเปล่า จากผลการทดลองพบว่า การเรียนรู้คำคู่-คำนาม เรียนรู้ได้ดีจากคำที่ใช้เป็นตัวเร้าและตัวตอบสนองที่มีความถี่สูง และประโยคแวดล้อมที่มีความละเอียดชัดเจน ทำให้เรียนรู้คำที่ใช้เป็นตัวเร้าและตัวตอบสนองที่มีความถี่ต่ำนั้นง่ายขึ้น

พอลล่า และเอ็ดเวิร์ด (Paula and Edward, 1983 : 82-102) ศึกษาประโยคแวดล้อมที่นำมาประกอบเพื่อเข้าใจคำรูปธรรมและคำนามธรรม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 67 คน จากมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ ทำการทดลองโดยเสนอประโยคนามธรรมและประโยครูปธรรม พร้อมด้วยข้อความแวดล้อมประกอบด้วยประโยค 3 ประโยค และประโยคนามธรรมและประโยครูปธรรมที่ไม่มีข้อความแวดล้อม ผลการทดลองปรากฏว่า เมื่อไม่มีข้อความแวดล้อม ผู้รับการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคนามธรรมมากกว่าประโยครูปธรรม และเมื่อมีข้อความแวดล้อม เวลาที่ใช้ในการอ่านประโยคทั้ง 2 ประเภทไม่แตกต่างกัน และเมื่อทดลองในการทดลองครั้งที่ 2 โดยใช้คำรูปธรรมและคำนามธรรม โดยมีข้อความแวดล้อมประกอบ โดยศึกษาระยะเวลาในการตัดสินใจ ผลปรากฏว่าถ้าไม่มีคำแวดล้อม เวลาในการตัดสินใจสำหรับคำนามธรรมมากกว่าคำรูปธรรม และถ้ามีข้อความแวดล้อมใช้เวลาตัดสินใจสำหรับคำ

ทั้ง 2 ประเภทเท่ากัน

สตาโนวิช และเวสต์ (Stanovich and West, 1983 : 1-4) ได้ศึกษาผลของประโยคที่มีคำแวดล้อมที่มีต่อการจำคำเป้าหมาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจิตวิทยา จำนวน 24 คน โดยเสนอประโยคที่มีคำแวดล้อมคำเป้าหมายซึ่งเป็นคำที่ยากและง่าย คำแวดล้อมแบ่งเป็นคำแวดล้อมที่สอดคล้องกัน (Congrous) คำแวดล้อมที่ไม่สอดคล้องกัน (Incongrous) และคำแวดล้อมแบบเป็นกลาง (Neutral) โดยให้ผู้รับการทดลองอ่านประโยคเหล่านี้ในใจทดสอบโดยให้ระลึกคำนามที่เป็นคำเป้าหมายในประโยคให้เร็วที่สุด ผลการทดลองปรากฏว่า คำเป้าหมายที่ง่ายใช้เวลาในการระลึกน้อยกว่าคำเป้าหมายที่ยาก ประโยคแวดล้อมแบบสอดคล้องกันใช้เวลาในการระลึกน้อยกว่าประโยคที่มีคำแวดล้อมแบบเป็นกลางและแบบไม่สอดคล้องกันตามลำดับ

สตาโนวิช, คันนิงแฮม และฟีแมน (Stanovich, Cunningham and Feeman, 1984 : 668-677) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอ่าน การเข้ารหัสที่ใช้คำแวดล้อมและไม่ใช้คำแวดล้อม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 1 ซึ่งมีทักษะในการอ่านและขาดทักษะในการอ่าน จำนวน 56 คน ชาย 32 คน หญิง 24 คน โดยแบ่งเป็นผู้มีทักษะในการอ่าน 28 คน และผู้ขาดทักษะในการอ่าน 28 คน ทำการทดลองโดยให้เรียนย่อหน้าที่มีประโยคติดต่อกันเป็นเรื่องราว (Coherent Paragraph) 2 ย่อหน้า ซึ่งเรียกว่า การเรียนโดยใช้คำแวดล้อม (Context) และเรียนย่อหน้าที่มีประโยคที่สุ่ม ๆ (Random Paragraph) 2 ย่อหน้าเช่นกัน เรียกว่าการเรียนโดยไม่ใช้คำแวดล้อม (without Context) ให้ผู้รับการทดลองอ่านเป็นประโยค และดูคะแนนความผิดพลาดในการอ่าน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่มีทักษะในการอ่านใช้เวลาในการอ่านและอ่านผิดพลาดน้อยกว่านักเรียนที่ขาดทักษะในการอ่าน และนักเรียนจะอ่านย่อหน้าที่มีประโยคมีข้อความติดต่อกัน โดยใช้เวลาน้อยกว่าและอ่านผิดพลาดน้อยกว่าย่อหน้าที่มีประโยคที่สุ่ม ๆ

จากผลการวิจัยดังที่กล่าวมาจะเห็นว่า ประโยคหรือคำแวดล้อมช่วยให้เรียนรู้คำเป้าหมายได้ดีกว่า เร็วกว่า และประโยคแวดล้อมที่มีความละเอียดชัดเจนและสัมพันธ์กัน จะช่วยให้

ใช้เวลาในการเรียนน้อยกว่า

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมทางภาษา

ความพร้อมในการเรียนภาษา หมายถึงการที่เด็กมีวุฒิภาวะ ความต้องการ ความสนใจ และประสบการณ์มากพอที่จะได้รับการฝึกฝนให้เกิดทักษะทางภาษา วิธีเรียนต่าง ๆ จะดีอย่างไรก็อาจจะไม่ทำให้เกิดการเรียนรู้อะไรก็ได้ ถ้าหากผู้เรียนไม่มีความพร้อมหรือมีระดับความพร้อมไม่เหมาะสมกับวิธีเรียนนั้น ๆ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา หากครูได้ทราบข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับความพร้อมทางการเรียนภาษาของเด็ก และได้พัฒนาความพร้อมก่อนที่จะเริ่มฝึกทักษะทางภาษาต่าง ๆ จะทำให้เด็กเรียนภาษาได้อย่างดี สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์ (2527 : 1) กล่าวถึงการสอนอ่านว่า ควรคำนึงถึงองค์ประกอบของความพร้อมด้านต่าง ๆ คือ ด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์ และด้านสังคมด้วย ส่วน ก่อ สวัสดิทานิชย์ (2514 : 50) ได้แนะนำเกี่ยวกับการสอนอ่านในชั้นประถมศึกษาไว้ว่า ในการสอนอ่านครูไม่ควรบังคับให้นักเรียนอ่านหนังสือทันที ควรสำรวจเสียก่อนว่านักเรียนในชั้นที่คนที่มีความพร้อมในการเรียน มีนักเรียนกี่คนที่ยังไม่มีความพร้อม ครูควรเตรียมตัวเด็กให้มีความพร้อมเสียก่อนแล้วจึงเริ่มสอน จะทำให้เด็กมีความสามารถในการอ่านและมีความเข้าใจดีกว่า

เชาวน์ประภา ทิพย์สุนทรพงษ์ (2519 : 337) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนอ่านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 287 คน ในเขตกรุงเทพฯ จำนวน 9 โรงเรียน โดยใช้คะแนนจากแบบทดสอบความพร้อมในการเรียนอ่าน 4 ด้าน คือ ด้านการจำแนกความแตกต่างของเสียง การรู้ความหมายของคำศัพท์ ความเข้าใจในการฟัง และด้านการใช้สายตาและกล้ามเนื้อให้สัมพันธ์กันเป็นตัวพยากรณ์ ซึ่งเป็นคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความพร้อมในการเรียนอ่านของกองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่ทำการสอบนักเรียนกลุ่มตัวอย่างนี้ไว้เมื่อเดือนมิถุนายน 2519 และใช้คะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเป็นตัวเกณฑ์ ผลการวิจัยพบว่า ความพร้อมในการเรียนอ่านด้านการรู้ความหมายของศัพท์และด้านการใช้สายตา

และกล่ามน้อมมือให้สัมพันธ์กัน ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดคือ กลุ่มนักเรียนหญิงและกลุ่มที่เคยผ่านอนุบาลมาแล้ว ส่วนนักเรียนชาย นอกจากความพร้อมทั้ง 2 ด้านที่กล่าวมาแล้ว ยังมีความพร้อมด้านความเข้าใจในการฟังที่ส่งผล ต่อเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับกลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยผ่านอนุบาล มีความพร้อมด้านการ ใช้สายตาและกล่ามน้อมมือให้สัมพันธ์กันเพียงด้านเดียวที่ส่งผลต่อตัวเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนนักเรียนที่เคยผ่านอนุบาลมาแล้ว มีความพร้อมในการเรียนอ่านทุกด้านสูงกว่านักเรียนที่ไม่ เคยผ่านอนุบาลมาเลยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิลเลียมส์ และมารี (Williams and Marie, 1984 : 794) ศึกษาเปรียบเทียบระดับความพร้อมและผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาลเมื่ออายุ 5 ขวบ ซึ่งเกิดในเดือนมกราคม กุมภาพันธ์ และมีนาคม กับนักเรียนที่เข้าเรียนเมื่ออายุ 4 ขวบ ที่เกิด ในเดือนตุลาคม พฤศจิกายน และธันวาคม โดยเปรียบเทียบระหว่างเพศชายและหญิงในระดับ อายุเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน แบ่งเป็น 4 กลุ่ม ชาย 2 กลุ่ม หญิง 2 กลุ่ม (แก่ กว่า อ่อนกว่า) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบทดสอบความพร้อม MRT Level II Form P และแบบทดสอบ SRA, Blue Level Form E ของเกรด 4 สถิติที่ใช้คือ T-test ที่ $\alpha = .05$ จากการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เข้าอนุบาลเมื่ออายุ 5 ขวบ มีระดับความพร้อมสูงอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อจบชั้นอนุบาลแล้ว และมีระดับผลสัมฤทธิ์สูงอย่างมีนัยสำคัญในด้านการอ่านและทางคณิตศาสตร์ ในระดับเกรด 4 สูงกว่านักเรียนที่เข้าอนุบาลเมื่ออายุ 4 ขวบ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศ เมื่อเรียนถึงเกรด 4 ปรากฏว่าคะแนนความพร้อมและคะแนนผลสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน จากการศึกษาครั้งนี้สรุปได้ว่า อายุปฏิทินเป็นองค์ประกอบที่มีนัยสำคัญในการศึกษาความพร้อมและผลสัมฤทธิ์ ของเด็ก ส่วนความแตกต่างระหว่างเพศเป็นองค์ประกอบที่ไม่มีนัยสำคัญ และจากผลการศึกษาของ คาร์ลีน (Karlin, 1957 : 320-322) ศึกษาพบว่า คะแนนของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ใน การอ่านและคะแนนของแบบทดสอบความพร้อมเมโทรโพลิแตน (Metropolitan Readiness Test) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการวิจัยดังที่กล่าวมาจะเห็นว่า ความพร้อมเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งในการ เรียนรู้ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาผลของความถี่ของคำและประเภทประโยคแวดล้อมที่มีต่อการอ่าน คำใหม่ของนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งซึ่งมีความพร้อมทางภาษาต่างกัน และ กิริยาร่วม (Interaction) ของตัวแปรทั้งสาม ได้แก่ ความถี่ของคำ ประเภทประโยค แวดล้อมและความพร้อมทางภาษา โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบว่า การเรียนอ่านคำที่มีความถี่สูงกับคำที่มีความถี่ต่ำ การเรียนอ่านคำประเภทใดจะทำให้อ่านคำได้ดีกว่า
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบว่า การเรียนอ่านคำที่มีประโยคแวดล้อมที่สัมพันธ์กันกับที่มี ประโยคแวดล้อมที่ไม่สัมพันธ์กัน การอ่านประเภทใดจะทำให้อ่านคำได้ดีกว่า
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบว่า นักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาสูงกับที่มีความพร้อม ทางภาษาต่ำ นักเรียนกลุ่มใดจะเรียนอ่านคำได้ดีกว่า
4. เพื่อศึกษากริยาร่วมระหว่างความพร้อมทางภาษากับความถี่ของคำ
5. เพื่อศึกษากริยาร่วมของความพร้อมทางภาษากับประเภทประโยคแวดล้อม
6. เพื่อศึกษากริยาร่วมของความถี่ของคำกับประเภทประโยคแวดล้อม
7. เพื่อศึกษากริยาร่วมของความพร้อมทางภาษา ความถี่ของคำ กับประเภท ประโยคแวดล้อม
8. เพื่อศึกษาผลพลอยได้อื่น ๆ ที่นอกเหนือจากการทดสอบสมมติฐานคือ ค่ามัชฌิม เลขคณิตของจำนวนครั้งการเรียนรู้ที่อ่านผิด และค่าความน่าจะเป็นของการอ่านถูกในแต่ละครั้ง การเรียน (ค่า c) ของนักเรียนแต่ละคน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ถ้าให้นักเรียนกลุ่มที่เรียนอ่านคำที่มีความถี่ต่ำและกลุ่มที่เรียนอ่านคำที่มีความถี่สูง

เรียนอ่านคำแล้ว นักเรียนกลุ่มที่เรียนอ่านคำที่มีความถี่สูงจะใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้น้อยกว่ากลุ่มที่เรียนอ่านคำที่มีความถี่ต่ำ

2. ถ้าให้นักเรียนกลุ่มที่เรียนคำที่มีประโยคแวดล้อมสัมพันธ์กันและกลุ่มที่เรียนคำที่มีประโยคแวดล้อมที่ไม่สัมพันธ์กันเรียนอ่านคำแล้ว กลุ่มที่เรียนอ่านคำที่มีประโยคแวดล้อมที่สัมพันธ์กันจะใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้น้อยกว่ากลุ่มที่เรียนอ่านคำที่มีประโยคแวดล้อมที่ไม่สัมพันธ์กัน

3. ถ้าให้นักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง กลุ่มที่มีความพร้อมทางภาษาสูงและกลุ่มที่มีความพร้อมทางภาษาต่ำเรียนอ่านคำแล้ว นักเรียนกลุ่มที่มีระดับความพร้อมทางภาษาสูงจะใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้อ่านคำน้อยกว่ากลุ่มที่มีความพร้อมทางภาษาต่ำ

4. ถ้าให้นักเรียนกลุ่มที่มีความพร้อมทางภาษาสูงและกลุ่มที่มีความพร้อมทางภาษาต่ำเรียนอ่านคำที่มีความถี่ 3 ครั้ง 6 ครั้ง และ 9 ครั้งแล้ว จำนวนครั้งการเรียนรู้อ่านคำจะแตกต่างกันออกไปตามระดับความพร้อมทางภาษา หรือมีกิริยาร่วมระหว่างความถี่ของคำกับความพร้อมทางภาษา

5. ถ้าให้นักเรียนกลุ่มที่มีความพร้อมทางภาษาสูงและกลุ่มที่มีความพร้อมทางภาษาต่ำเรียนอ่านคำที่มีประโยคแวดล้อมที่สัมพันธ์กัน และประโยคแวดล้อมที่ไม่สัมพันธ์กันแล้ว จำนวนครั้งการเรียนรู้อ่านคำจะแตกต่างกันออกไปตามระดับความพร้อมทางภาษา หรือมีกิริยาร่วมระหว่างประเภทประโยคแวดล้อมกับความพร้อมทางภาษา

6. ถ้าให้นักเรียนกลุ่มที่เรียนคำที่มีความถี่สูงและกลุ่มที่เรียนคำที่มีความถี่ต่ำเรียนอ่านคำโดยใช้ประโยคแวดล้อมที่สัมพันธ์กัน และประโยคแวดล้อมที่ไม่สัมพันธ์กันแล้ว จำนวนครั้งการเรียนรู้อ่านคำจะแตกต่างกันออกไปตามระดับความถี่ของคำหรือมีกิริยาร่วมระหว่างความถี่ของคำกับประเภทประโยคแวดล้อม

7. ถ้าให้นักเรียนกลุ่มที่มีความพร้อมทางภาษาสูงและกลุ่มที่มีความพร้อมทางภาษาต่ำเรียนอ่านคำที่มีความถี่สูงและความถี่ต่ำ จากประโยคแวดล้อมที่สัมพันธ์กันและประโยคแวดล้อมที่ไม่สัมพันธ์กันแล้ว จำนวนครั้งการเรียนรู้จะแตกต่างกันออกไปตามระดับของความพร้อมทางภาษา ความถี่ของคำ และประเภทประโยคแวดล้อมหรือกิริยาร่วมระหว่างความพร้อมทางภาษา ความถี่ของคำ และประเภทประโยคแวดล้อม

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย แยกกล่าวเป็น 2 ด้านได้ดังนี้

1. ด้านความรู้

1.1 ทำให้รู้ความแตกต่างของการเรียนอ่านคำที่มีความถี่สูงและความถี่ต่ำ ว่าการเรียนอ่านคำประเภทใดจะทำให้อ่านคำได้เร็วกว่า

1.2 ทำให้รู้ความแตกต่างว่าประโยคแวดล้อมที่สัมพันธ์กัน และประโยคแวดล้อมที่ไม่สัมพันธ์กัน การเรียนอ่านคำโดยใช้ประโยคแวดล้อมประเภทใดจะทำให้อ่านคำได้เร็วกว่า

1.3 ทำให้รู้ความแตกต่างว่านักเรียนที่พูดภาษามลยาฬินเป็นภาษาที่หนึ่ง ซึ่งมีความพร้อมทางภาษาสูงและความพร้อมทางภาษาต่ำในกลุ่มใดจะเรียนอ่านคำได้เร็วกว่า

1.4 ทำให้รู้ว่ามีกิริยาร่วมระหว่างความถี่ของคำกับประโยคแวดล้อมหรือไม่

1.5 ทำให้รู้ว่ามีกิริยาร่วมระหว่างความพร้อมทางภาษากับความถี่ของคำหรือไม่

1.6 ทำให้รู้ว่ามีกิริยาร่วมระหว่างความพร้อมทางภาษากับประเภทประโยคแวดล้อมหรือไม่

1.7 ทำให้รู้ว่ามีกิริยาร่วมระหว่างความพร้อมทางภาษา ความถี่ของคำ และประเภทประโยคแวดล้อมหรือไม่

2. ด้านการนำไปใช้

2.1 เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการสอนอ่านคำใหม่ เพื่อนำไปใช้ในการสอนช่วยให้นักเรียนอ่านคำใหม่ได้เร็วขึ้น

2.2 เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการวางแผนการสอนภาษาไทย เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้คำและอ่านคำได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.3 เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการที่จะคำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมและช่วยเหลือนักเรียนที่ระดับความพร้อมทางภาษาต่างกัน

2.4 เป็นแนวทางในการค้นคว้าวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยในครั้งนี้ มีดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2531 ที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง จากโรงเรียนที่มีห้องเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 2 ห้องขึ้นไป ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดยะลา จำนวน 4,301 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2531 สุ่มมาจากโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดยะลา 14 โรงเรียน จำนวน 384 คน แบ่งเป็นนักเรียนกลุ่มที่มีความพร้อมทางภาษาสูง จำนวน 192 คน และนักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาคำ จำนวน 192 คน
3. คำที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นคำใหม่ ซึ่งเป็นคำนามประเภทชื่อ 1-2 พยางค์ จำนวน 8 คำ โดยนำมาจากประมวลคำใหม่จากหนังสือแบบเรียนภาษาไทยเล่ม 1 และเล่ม 2 ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521
4. ตัวแปรในการวิจัย
 - 4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 4.1.1 ความพร้อมทางภาษา แปรค่าออกเป็น 2 ระดับ คือ ความพร้อมทางภาษาสูงและความพร้อมทางภาษาคำ
 - 4.1.2 ความถี่ของคำ แปรค่าออกเป็น 3 ระดับ คือ ความถี่ของคำ 3 ครั้ง 6 ครั้ง และ 9 ครั้ง
 - 4.1.3 ประเภทประโยคแวดล้อม แปรค่าออกเป็น 2 ระดับ คือ ประโยคแวดล้อมที่สัมพันธ์กัน และประโยคแวดล้อมที่ไม่สัมพันธ์กัน

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การเรียนอ่านคำ ได้จากการอ่านคำโดยนับจากครั้ง การเรียนจนถึงเกณฑ์ในการอ่านคำ

นิยามศัพท์เฉพาะ

นิยามศัพท์เฉพาะของการวิจัยครั้งนี้

1. คำใหม่ หมายถึง คำนามประเภทชื่อที่กรมวิชาการกำหนดให้เป็นคำใหม่ และกลุ่มตัวอย่างยังไม่เคยเรียนรู้ จากหนังสือแบบเรียนภาษาไทย เล่ม 1 และเล่ม 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
2. ความถี่ของคำ หมายถึง จำนวนครั้งที่ปรากฏของคำใหม่ในข้อความในสมุดภาพ มีจำนวนครั้งที่ปรากฏ 3 ครั้ง 6 ครั้ง และ 9 ครั้ง
3. ประโยคแวดล้อม หมายถึง ประโยคที่ผู้วิจัยนำคำที่กลุ่มตัวอย่างเรียนรู้มาแล้ว และคำใหม่แต่งเป็นประโยค โดยให้แต่ละประโยคมีคำใหม่ปรากฏอยู่ด้วย
4. ประโยคแวดล้อมที่สัมพันธ์ หมายถึง ประโยคที่ผู้วิจัยนำคำที่กลุ่มตัวอย่างเรียนรู้แล้วและคำใหม่ แต่งเป็นประโยคให้มีข้อความต่อเนื่องกัน และมีความถี่ปรากฏของคำใหม่ในแต่ละประโยค
5. ประโยคแวดล้อมที่ไม่สัมพันธ์ หมายถึง ประโยคที่ผู้วิจัยนำคำที่กลุ่มตัวอย่างเรียนรู้แล้วและคำใหม่ แต่งเป็นประโยคที่ไม่ต่อเนื่องกัน
6. ความพร้อมทางภาษาสูง หมายถึง คะแนนจากแบบทดสอบความพร้อมทางภาษา ของกรมวิชาการ ที่อยู่ในกลุ่ม 25 เปอร์เซ็นต์ของผู้ได้คะแนนสูง
7. ความพร้อมทางภาษาคำ หมายถึง คะแนนจากแบบทดสอบความพร้อมทางภาษา ของกรมวิชาการ ที่อยู่ในกลุ่ม 25 เปอร์เซ็นต์ของผู้ได้คะแนนคำ
8. นักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง และพูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

9. การเรียนอ่านคำ หมายถึง การให้นักเรียนเรียนอ่านคำจากสมุดแผ่นภาพ จำนวน 8 แผ่น โดยฟังเสียงอ่านจากเทป 1 ครั้ง และให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามเฉพาะ คำใหม่ 1 ครั้ง

10. ครั้งการเรียน หมายถึง การเสนอสมุดแผ่นภาพให้นักเรียนเรียนอ่านทีละคำ โดยให้อ่านออกเสียงตามเสียงอ่านคำจากเทปจนหมดคำทั้งรายการ ต่อจากนั้นเสนอเฉพาะ บัตรคำเข้าหมายให้นักเรียนดู และให้นักเรียนอ่านคำด้วยตนเองถือเป็นรอบสอบ จนหมดคำทั้ง 8 คำในรายการถือเป็น 1 รอบการเรียน

11. ครั้งการเรียนจนถึงเกณฑ์ หมายถึง จำนวนครั้งการเรียนที่นับจากครั้งการเรียน แรกจนถึงครั้งเรียนสุดท้ายก่อนที่จะอ่านคำถูกหมดทุกคำทั้งรายการ 3 ครั้งการเรียนติดต่อกัน